

Offerande

CHANETTE PAUL
thriller

Deel 2 van het *Offer*-tweeluik

| LANNOO

© 2016 Chanette Paul

Oorspronkelijke titel: *Offerande*

Oorspronkelijke uitgeverij: Lapa Uitgewers, Pretoria

Nederlandse vertaling © 2017 Elke Van den Bergh en Uitgeverij Lannoo,
Tielt

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio Amsterdam

Omslagbeeld: Arcangel Images

Ontwerp binnenwerk en zetwerk: ZetSpiegel, Best

D/2017/45/293 – NUR 332

ISBN: 978 94 014 4226 8

Als u opmerkingen of vragen hebt, dan kunt u contact opnemen met onze
redactie: fictie@lannoo.com

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op
louter toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveel-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of open-
baar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mecha-
nisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief
met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aan-
biedingen.

‘Laten we drinken op de leeuwerik die het lied van de vrijheid zingt!’ zei de schipper.

‘Op de haan die de oorlog kraait!’ zei Uilenspiegel.

– Henri van Daele
Tijl Uilenspiegel. Trouw tot aan de Bedelzak

Proloog

17 januari 1961

ELIA
KATANGA

De stank van haat, nijd en verraad hing nog duidelijker in de lucht dan de geur van de omgewoelde aarde achter hem – het graf dat hij eerder zelf had moeten graven.

Afrika zuchtte door de acacia boven hem. Het was nieuwe maan. Hier en daar bewoog een menselijke schaduw, maar fel licht met een donker aureool eromheen was eigenlijk alles wat Elia kon zien nu de koplampen van het voertuig op hem waren gericht, hem verblindden. Zijn bril hing scheef op zijn neus en verstoorde zijn zicht.

‘Kijk!’ hoorde hij een mannenstem roepen. Een stem die hij kende. Van de man die net was aan komen rennen en Ammie uit het voertuig had gerukt. César Janssen, de man met wie Ammie was getrouwd.

Een jakhals hilde ontroostbaar. Zijn maat antwoordde even be-droefd. In het savannegras rechts naast Elia ritselde iets.

Er klonk een bevel. Metaal klak-klik-klak tegen metaal. Elia kende het geluid. Geweren die klaargemaakt werden.

Zweet liep langs zijn slapen naar beneden. Hij probeerde de druk op zijn handen en enkels te verlichten, maar de touwen sneden alleen maar dieper in zijn vel. Hij hoestte bloed en slijm op en spuugde het uit.

Kon hij Ammie dit moment maar besparen. Hij wist dat ze met vuur speelden. Zij ook. Toch leek het alsof hogere machten hen naar elkaar toe hadden gedwongen. Al vanaf de eerste dag, tijdens een van de bijeenkomsten waarop Patrice Lumumba zijn volgelin-gen had toegesproken, leek het alsof ze elkaar herkenden uit een vorig leven. Toen hun ogen elkaar ontmoetten, bestond er niets

anders meer – waren Patrice en zijn idealen tijdelijk vergeten. Al had Elia eerder nooit tijd gehad voor verwende blanke vrouwen. Al had Ammie eerder nooit aandacht gehad voor anders gekleurden – of ze nu bevoorrechte *évolués* waren of niet.

Werden Ammie en hij hier vanavond gestraft omdat ze het gewaagd hadden van elkaar te houden? Zou degene die de straf uitvoerde ook gestraft worden? Of had Ammie gelijk? Gaf God misschien echt niets om de mensheid? Trok Hij zijn handen af van Zijn Schepping? Of was Hij kwaad omdat de bokken en de schapen samen waren gaan hokken? Zag God ook kleur? Maakte Hij ook onderscheid tussen zwart en blank?

Nee. Dat geloofde hij niet.

Opnieuw klonk er een bevel.

Elia vermande zich. De lopen, die op hem waren gericht, glommen dof. Zijn knieën begonnen onbeheerst te beven. Zijn blaas begaf het. De warmte liep langs zijn been naar beneden, rook naar ammoniak en doodsangst. Hij schaamde zich dat Ammie hem zo moest zien.

Even was het doodstil. Alsof Afrika zijn adem een paar tellen inhield net voordat de geweren blaften. Hij voelde de kogels door zich heen scheuren, maar ervoer vreemd genoeg niet meteen pijn. Alsof het geweld dat zijn lichaam werd aangedaan elk gevoel verdoofde.

Hij besepte pas dat hij was gevallen toen hij aarde in zijn mond proefde. De donkerte stormde langzaam op hem af, de lichtstraal werd kleiner. Het ging zo traag dat hij nog voelde hoe hij het graf in werd gestampt, hoe zand en steentjes zijn lichaam raakten, hoe de schoppen schraapten.

Hij had nooit tegen Ammie gezegd dat hij en Tabia... Dat zij... Ook niet van Kembo. Dat Kembo niet...

‘Eliaaaa!’ Ammies stem weerklonk ijl door de nachtlucht.

Een duisternis donkerder dan Afrika slokte Elia op.

1

Dinsdag 2 december, heden

CAZ
OVERBERG

‘Ja, ik ben Cassandra Colijn, maar ik verwacht geen pakje.’

De koerier veegt het zweet met zijn mouw van zijn voorhoofd.

‘Hier staat Cassandra Colijn en ik heb het nagekeken, het adres klopt. We hebben een gps.’

Met een gps wedijver je blijkbaar niet. Het is immers de god van de richting, het oppergezag van de plaatsbepaling.

Caz zet het pakje op de verandatafel en tekent voor ontvangst. Ze kan zien dat die arme kerel er al lang genoeg van heeft en het is nog lang geen vijf uur. Duidelijk niet de meest opwindende baan ter wereld. En bij deze hitte zijn de meeste mensen sowieso al humeurig en kortaf.

Caz krijgt een naar voor gevoel in haar maag wanneer ze ziet dat het pakje vanuit Musina is verzonden.

Het formaat klopt. Het gewicht ook. Nee, dit kan niet. Toch niet...

‘Wacht!’ roept ze, maar de koerier zit al in de bestelwagen en de chauffeur geeft gas. Een hadida vliegt verschrikt op uit de wilde olijfboom en braakt zijn uitheemse gekrijs over het erf uit. Vervellende lawaaimakers. Zoals heksen uit een wreed sprookje hebben een paar van die beesten zich hier gesetteld en nu vermenigvuldigen ze zich alsof er celdeling plaatsvindt.

Katja schuurt langs Caz’ benen wanneer ze het pakje op de keukentafel neerzet, maar Caz voelt het amper. Ze laat zich op een keukenstoel zakken en staart naar het ongewenste geschenk.

‘Net een verduivelde boemerang’, mompelt ze.

Katja miauwt. En miauwt. En miauwt.

‘Je bent verwend sinds ik terug ben uit België.’

De groene kattenogen glimmen en blijven eigenzinnig op Caz gericht.

Caz staat met een zucht op, pakt een sardientje uit een blikje in de koelkast en legt het in het bakje van de kat. Terwijl Katja smakt en smult zoals alleen een kat op het platteland dat kan, pakt ze een schaar uit de la.

Ze knipt het plakband en het bruine papier door, scheurt de verpakking eraf en zucht weer wanneer ze de flappen van de kartonnen doos openvouwt.

Ja, warempel. Zelfs door de laag bubbeltjesplastic heen herkent ze het beeldje en het masker. De vervloekte *nkísi* waar ze zo graag van af wilde. Waarvoor ze al twee keer bijna het leven liet.

Het gat waar de politie de kogel uit het kozijn van de woonkamerdeur gehaald heeft, zit er nog steeds als een naar aandenken. Precies op ooghoogte. Gelukkig heeft Njiwa niet op haar hart gemikt die avond, toen hij de *nkísi* hier een maand geleden kwam stelen en haar van kant probeerde te maken.

En gelukkig is ze ook uit de Dijle gered toen Erevu Matari haar eerst bewusteloos had geslagen en haar daarna in het water had gesmeten. Het voelt als een eeuwigheid en toch is het amper twee maanden geleden.

Er zit een bruine envelop tussen de twee houten voorwerpen. Traag trekt ze hem eruit, ritst hem open met de schaar en haalt er twee documenten uit. Een handgeschreven brief en een krantenknipsel.

Beste mevrouw Colijn,

Hierbij bezorgen we u graag uw gestolen eigendom terug. Het was achtergebleven in de minibustaxi waarin David Verstraeten op weg was naar de Zimbabwe-grenspost bij Beitbrug. Toen de taxi niet verder kon vanwege een wegblokkade, is hij gevlucht. We waren ons er eerst niet van bewust dat dit was achtergebleven en we zouden het ook nooit te weten zijn gekomen als er niet ineens rare dingen waren gebeurd met de

taxichauffeur die uw eigendom aanvankelijk wilde houden. De Venda-bevolking kan soms heel bijgelovig zijn. Het krantenartikel uit *De Zoutpansberger* geeft meer informatie.

Ik ben blij dat ik uw kunstschaten kan terugbezorgen. U hebt gezegd dat ze veel waard zijn.

Voor zover we weten, is Verstraeten nog niet aangehouden, maar de kans is heel klein dat hij weer een voet in Zuid-Afrika zal zetten. Hij weet dat hij gezocht wordt, onder andere voor de aanslag op uw leven.

Vriendelijke groeten,
Kapitein Divan de Jager
SAPD Musina

Caz smijt de brief terug in de doos en kreunt. Ze had liever gehad dat ze die verdomde nkísi nooit meer zou hebben teruggezien. Ze is het absoluut niet eens met De Jager dat Njiwa, oftewel David Verstraeten, geen gevaar voor haar inhoudt. Njiwa denkt immers dat de reuzendiamanten nog altijd in het vruchtbaarheidsbeeldje verstopt zitten.

Ze legt haar hand over haar ogen, alsof de nkísi zullen verdwijnen als zij ze niet meer kan zien. Uiteindelijk gluurt ze door haar vingers naar het kitscherige beeldje van polymeerle klei op het rek waar haar kookboeken staan. De heldergroene neushoorn met zijn dikke buik is een van de zes beeldjes die ze om de diamanten heeft geboetseerd en daarna gebakken.

Caz trekt met tegenzin het krantenartikel naar zich toe.

‘Boosaardige bagage’ is de titel van een bericht. Meteen uit de eerste alinea blijkt duidelijk dat het verhaal op ironische toon is geschreven.

Toen het beeldje en het masker in de taxi waren achtergebleven en de taxichauffeur ze mee naar huis had genomen, ging er van alles mis met hem. Ten eerste werd hij herhaaldelijk door de politie ondervraagd nadat zijn klant, David Verstraeten, was weggelopen toen de taxi op een politieblokkade stuitte. Daardoor liep hij een paar ritten en dus ook inkomsten mis.

Bovendien wilde de taxi de volgende dag niet starten. Een behoorlijk bedrag later was de fout opgespoord en hersteld, maar de motor bleef haperen. Een paar dagen later werd de zoon van de taxichauffeur ziek en niemand kon erachter komen wat er was. Weer een week later kwam zijn zestienjarige dochter thuis vertellen dat ze zwanger was. De vader van het kind wilde niet geloven dat het van hem was en had financiële hulp geweigerd. Het ergst voor de taxichauffeur was echter dat zijn vrouw, sinds de voorwerpen in zijn huis lagen, niets van hem wilde weten en alle toenadering negeerde.

Daarom had hij besloten om het beeldje en het masker naar de politie te brengen. Zodra hij dat had gedaan, reed de taxi weer normaal, genas zijn zoon, bleek zijn dochter niet zwanger te zijn en stond zijn vrouw weer voor hem klaar.

Dat spul is toverspul en geen toverspul van de VhaVenda-stam, zou hij hebben gezegd.

In de laatste paragraaf wordt kapitein De Jager geciteerd, die verduidelijkt dat de voorwerpen zeer waardevolle kunstschaten zijn en tijdens een gewapende overval uit het huis van Cassandra Colijn in Stanford in Overberg werden gestolen. Ze zullen zo snel mogelijk aan haar worden terugbezorgd.

Caz knarsetandt. Ook dat nog. *De Zoutpansberger* is een regionale krant met waarschijnlijk geen al te grote oplage en een beperkt aantal lezers, maar Caz had liever gehad dat haar naam niet was genoemd.

Eén troost: de mensen daar in de buurt kenden haar destijds als Sandra Maritz. En na meer dan dertig jaar zullen ze zich haar waarschijnlijk niet meer herinneren. Ze was amper een jaar met Henk getrouwd.

Ze betwijfelt ook of de reden van hun scheiding zou zijn uitgelekt. Vooral zijn vader zou wel hebben stilgehouden dat zijn schoondochter een zwart kind op de wereld had gezet. Andries Maritz was een conservatieve man, een racist en een chauvinist. Dat is hij vast nog. Als hij nog leeft.

Nog een troost is dat het artikel in het Afrikaans is geschreven.

Hopelijk verstaan de handlangers van Njiwa die taal niet, ook al hangen er een paar van hen rond in de omgeving van de Zoutpansbergen.

En toch kan Caz de nieuwe onrust niet tegenhouden.

EREVU GENT

De nieuwe celmaat staat Erevu niet aan. Iets aan die man bezorgt hem de kriebels. En dat komt niet door de snee over zijn wang die een nipte ontsnapping aan een mes verraadt. Het is iets in zijn ogen. Iets wat broeit en waarschuwt. Iets persoonlijks. En toch kent hij die man totaal niet.

Hij weet alleen dat hij Marokkaan is en ook gedeporteerd gaat worden. Een heroïnesmokkelaar en te zien aan zijn armholte ook een gebruiker. Wat hij in een Gentse gevangenis doet, weet niemand. Smokkelaars opereren gewoonlijk in Antwerpen; de haven is immers het middelpunt van hun smokkelhandel.

Erevu hoopt dat de Belgen nu eindelijk gaan besluiten of hij naar Congo zal worden gedeporteerd of hier een straf gaat uitzitten. Hij is uitsluitend schuldig bevonden aan diefstal met verzwarende omstandigheden, maar het vonnis is uitgesteld.

Hij weet dat De Brabander hem ook graag in verband wil brengen met de moord op Tineke Colijn, maar met Njiwa nog op vrije voeten en zijn eigen alibi dat hij in Leuven was ten tijde van de moord, maken ze geen enkele kans.

En terecht. Njiwa was zo stom om die vrouw te wurgen. De achterbakse Njiwa die werd opgestookt door zijn achterbakse moeder. Door hun schuld zit hij nu hier.

Maar vanwege Cassandra Colijn zag zijn familie verraad als enige uitweg en ze hebben besloten om hem als offerlam te laten opdraaien voor de zaak. Daar zal ze voor boeten.

Ja, Cassandra Colijn moet haar schuld voldoen. Tegenover hem, tegenover zijn familie en tegenover de nkísi. Voor haar zal de dood te genadig zijn. Er zijn ergere dingen dan de dood. Bijvoorbeeld

beseffen dat je dochter zich tegen jou heeft gekeerd. Of verraden worden door je geliefde kleinkind. Dat heeft hij aan den lijve ondervonden. En dat zal zij ook.

Cassandra Colijn zal nog wensen dat ze toen in de Dijle was verdronken.

CAZ OVERBERG

Overdag voelt Caz zich redelijk op haar gemak, maar zodra het donker wordt, vreet de angst weer aan haar. Gelukkig is het zomer en minstens tot halfnegen licht. Maar nu de dag zijn laatste adem heeft uitgeblazen, zit ze weer alleen met haar onrust. Een onrust die zich na de onaangename verrassing van deze ochtend nog sterker in haar heeft genesteld.

Het is benauwd in huis en het is nog niet eens hoogzomer. Toch durft ze geen raam open te laten staan. Ondanks de nieuwe inbraakbeveiliging. Niet dat iets Njiwa vorige keer heeft kunnen tegenhouden. De laatste investering zal hem waarschijnlijk ook niet tegenhouden.

Misschien moet ze eens met Lilah praten en horen of ze de kleine boerderij niet kunnen verkopen. Die staat immers op Lilahs naam. Maar waar zou zij dan naartoe gaan? Ze hebben hier weliswaar te kampen met een wijdverspreide verslaving aan tik, een goedkope drug, maar de rest van het land is nog onveiliger. En zo'n ideaal lapje grond vindt ze nergens anders.

Nee, zeg. Ze laat zich niet weggagen. Die verdomde nkísi hebben haar angst weer aangewakkerd! Nog meer zorgen had ze nu echt niet nodig. Vooral niet nu ze zo reikhalzend uitkijkt naar het bezoekje van Lilah.

Tijdens de maand dat ze samen zullen zijn, zou ze zo graag Njiwa, Erevu Matari en de nkísi eventjes vergeten. Alles wat er is gebeurd sinds die vreselijke dag waarop Tineke haar heeft gebeld met het nieuws dat Fien op sterven lag en dat zij niet haar biologische moeder was. Ze wil ook Ammie Pauwels vergeten, die wenste dat ze

haar dochter had laten aborteren. Fiens overlijden en dat van Tineke, de aanslagen op haar eigen leven. En vooral de achterdocht die de Belgische politie nog steeds heeft over haar betrokkenheid bij de moord op Tineke.

Lilah verdient het ook om eens te ontspannen. Het kind werkt zo hard, vliegt de hele wereld over voor fotoshoots. Caz spreekt haar de laatste tijd nauwelijks.

Haar beeldschone dochter, een internationaal model. Caz' hart barst bijna van trots. In de augustuseditie van de Nederlandse *Cosmopolitan* stond Lilah nog op de cover met een artikel over haar erbij.

Caz onderdrukt een zucht. Dit zal waarschijnlijk de laatste keer zijn dat ze zo met zijn tweeën kunnen bijkletsen. Alles zal veranderen als Lilah en Aubrey trouwen.

Ze gunt haar dochter een gelukkig huwelijk met de man van wie ze houdt, maar niets zal nog hetzelfde zijn tussen hen.

Het enige dat in het leven nooit verandert, is het feit dat alles voortdurend verandert, dat weet ze, maar soms zou ze willen dat de wereld gewoon eventjes bleef stilstaan. Liefst terwijl Lilah hier is.

Daarna zal ze hopelijk weer de kracht vinden om het hoofd te bieden aan alles waaraan het hoofd geboden moet worden. Zoals plannen beramen om van die zes reuzendiamanten af te komen die ze uit de nkísi heeft gehaald. Zodanig dat Njiwa en Erevu Matari en wie er verder nog achter die spullen aan zit weten dat ze niet meer in haar bezit zijn. Caz' hoop is op Antwerpen gericht. Hopelijk zal ze daar een beter oordeel kunnen vellen over de mogelijkheden nadat ze de kat een beetje uit de boom heeft gekeken. Maar dan moet ze de diamanten wel eerst daar krijgen.

Had ze dat ellendige nkísi-beeldje maar niet uit elkaar gehaald. Had ze het maar samen met het masker vol diamanten aan Njiwa gegeven. Maar dat is een nutteloze gedachte. Hij zou haar niet in leven hebben gelaten en zelfs al had hij dat wel gedaan, dan had ze moeten leren leven met de gedachte dat ze een rebellengroep – of wat ze ook zijn – in staat zou hebben gesteld om te moorden. Waar

reAfrikanization en *dewhitenization* voor staan, zullen alleen zij weten, maar het gaat hen vast niet om de belangen van de blanke bewoners van Afrika.

De diamanten zijn echter niet de enige reden waarom ze weer naar België moet. Ze weet nu dat haar biologische moeder de lastige Amelie De Pauw is, die de afgelopen halve eeuw bekendstond als Ammie Pauwels, maar wie is haar biologische vader? Ammies geliefde Elia of Ammies wettige echtgenoot, de schurk César Janssen?

Hoe ze dat gaat achterhalen, is nog de vraag, maar ze is het Lilah verschuldigd om het uit te zoeken. Haar dochter heeft het recht om te weten hoe haar bloedlijnen lopen, al begrijpt Caz niet waarom Lilah en Aubrey zo bang zijn om eventueel een blank kind te krijgen.

Lilahs afspraak met Ammie vorige week kan niet veel hebben opgeleverd. Dat kan ze tenminste afleiden uit Lilahs stilzwijgen. Dat is waarschijnlijk ook de reden waarom Luc De Reu niets van zich heeft laten horen, hoewel ze hem nadrukkelijk had gevraagd haar op de hoogte te houden van de ontmoeting.

Wat er tussen Lilah en Ammie is gebeurd tijdens dat bezoek, is slechts één ding dat ze van Lilah wil horen als ze er eenmaal is. Lilah komt tegenwoordig niet meer aan haar mails toe. Hun enige communicatie zijn sms'jes en dan nog maar heel vaag en sporadisch.

Toch vreemd dat Lilah heeft laten weten dat ze vanuit Brussel naar Kaapstad vliegt terwijl ze in Parijs woont. Ook dat Lilah haar heeft gevraagd om haar van de luchthaven van Kaapstad af te halen. Normaal huurt ze een auto. Ze weet dat de Toyota Camry van Caz op zijn laatste benen loopt.

Hoe dan ook, nog zeven nachttjes slapen en Lilah is hier. Ze gaat echt niet meer zitten tobben. Vooral niet over Luc De Reu, die de eerste drie weken van november bijna om de dag contact met haar opnam en sinds vorige week plotseling muisstil is geworden.

De pot op met Luc. Lilah komt nu op de eerste plaats.

LUC
DAMME

Misschien heeft Lieve gelijk. Het zou kunnen dat Lilah opneemt als hij haar belt. Ze kent immers zijn nummer niet en zal dus niet weten dat hij belt.

Lieve Luykens probeert Lilah al de hele week te bereiken. Al een week wacht Luc totdat hij van de verzorgster van zijn stiefmoeder hoort waarom Lilah niet volgens afspraak bij haar oma is komen opdagen. Voor hij weet wat er aan de hand is, durft hij geen contact op te nemen met Caz. Ze heeft al genoeg zorgen en misschien is Lilah het gewoon vergeten. Maar waarom beantwoordt Lilah haar mobieltje niet als Lieve belt?

Met een zucht tikt Luc het nummer in dat Lieve hem heeft gegeven en hij laat de telefoon lang overgaan. Buiten klettert de regen ijskoud neer. Vuur knettert in de kachel.

‘Hallo?’ hoort hij net als hij denkt dat het toestel zal overschakelen op de voicemail.

‘Lilah?’

‘Ja, het is Lilah. Met wie spreek ik?’ vraagt ze in het Frans. Ze klinkt helemaal niet als de zelfverzekerde en opgewekte vrouw die hij in Damme heeft gezien.

‘Je spreekt met Luc De Reu. De professor uit Gent. Die in Damme woont.’ Hij houdt het bij Vlaams. Hij verstaat Frans best aardig, maar spreekt het niet goed. ‘Ik bel eigenlijk namens Lieve. Zij en Ammie zijn...’

‘Ik kan nu niet praten, professor. Sorry.’ Er schuilt angst in haar stem.

‘Wanneer kan ik terugbellen?’ vraagt Luc op het moment dat er een krakend geluid klinkt.

‘Wie is dit? Waarom bel je mijn vriendin?’ buldert een mannenstem in zijn oren.

Luc is even sprakeloos. Herpakt zich dan. ‘Ik... Ik probeer haar te bereiken in verband met haar grootmoeder. Mag ik alsjeblieft...’

‘Nee, je mag niet. Laat Lilah met rust, begrepen? Ze is verboden terrein.’

Zou dit Aubrey zijn? De man die met Lilah wil trouwen? ‘Ik wil alleen...’

‘Begrepen?’ klinkt het nog harder.

‘Luister, ik moet haar oma vertellen...’

‘*Fuck haar oma, fuck you and fuck off.*’

Luc houdt een dode lijn tegen zijn oor.

Potverdorie.

EREVU GENT

Erevu gaat op zijn bed liggen en trekt de ruwe dekens over zich heen. Hij vraagt zich af waar Njiwa vanavond is. Of hij Caz Colijn heeft opgewacht en de sleutel van de kluis met de nkísi heeft gekregen. Of de nkísi al in zijn bezit zijn.

Zou Njiwa beseffen wat er eventueel in de nkísi zit? Nu hij zoveel tijd heeft om na te denken, raakt Erevu ervan overtuigd dat zijn vermoeden klopt. Dat deze nkísi zelfs meer zijn dan het voermiddel van de krachten van de voorvadergeesten. Dat de topdiamanten die zijn oom Aron Matari bij César Janssen heeft gestolen, erin verstopt zitten.

Als Njiwa hem niet zou hebben verraden, had hij nu al met de nkísi in Lubumbashi kunnen zijn. Dan konden hij en zijn neef Arondji plannen smeden over de manier waarop AALHA de regering van president Kabila omver zou kunnen werpen. Hoe ze Joseph Kony en zijn Lord’s Resistance Army uit de DRC zouden kunnen verjagen – vervloekte Oegandeese, die Kony.

‘Jij bent het blanke masker, Erevu, al is je gezicht zwart’, zei Arondji destijds in het gesprek dat tot Erevu’s zoektocht naar Caz Colijn leidde. ‘Jij spreekt blanke talen. Jij kent de blanke wereld. Jij bent de sluwste. Jij kunt komen waar wij nooit kunnen komen. Ik heb het geld en Kembo en ik hebben hier macht. Jij kunt onze macht daarbuiten zijn en delen in het geld. De

proef zal echter zijn of jij de nkísi bij ons zult kunnen brengen.’

De nkísi – de spil waar zijn leven de afgelopen jaren om draait. Het beeldje van Erevu’s zwangere moeder Tabia en het masker naar de beeltenis van de blanke vrouw – de moeder van Kembo en Caz Colijn.

Aron Matari, de vader van Arondji, heeft ze gemaakt voordat hij de blanke vrouw hielp vluchten voor wie zijn hart klopte.

Wat mama Tabia bezielde om de nkísi aan de blanke vrouw te geven, snapt Erevu niet. Tabia is in armoede gestorven, terwijl Aron Matari schatrijk is geworden van de beeldjes die hij in Antwerpen heeft verkocht. Arondji heeft al zijn geld geërfd. Niet dat je ooit aan hun levensstijl zou kunnen zien dat ze schatrijk zijn, maar Arondji besteedt zijn geld dan ook aan de juiste zaken.

‘Breng de nkísi mee, dan praten we over president Erevu Matari’, zei Arondji hem iets meer dan twee jaar geleden. ‘Jij kunt de grote man worden. Ons masker. We doen dit voor Congo. Voor Motetela, die terug moet komen. Voor reAfrikanization.’

President Erevu Matari. Dat klinkt perfect. Zodra hij terug is in Congo, zal Arondji zijn beloftes moeten nakomen. Hij had immers Caz Colijn opgespoord en de nkísi gevonden, en tegen die tijd horen de nkísi daar al lang te zijn.

Wat Arondji echter niet weet, is dat de nkísi ook bewijzen dat Erevu Matari een rechtstreekse afstammeling is van Motetela, de grootste voorvadergeest ooit – degene voor wie niet gelachen mag worden.

Het houtsnijwerk van de nkísi zal bewijzen dat Erevu Matari in elk geval de rechtmatige heerser van Congo is. Met de diamanten die blijkbaar in het beeldje van zijn zwangere moeder verstopt zitten, zullen ze AALHA behoorlijk kunnen financieren. Met zijn moeders geest in het beeldje zullen ze de kracht van de voorvaderen hebben om succesvol te zijn.

Hij zal Congo regeren aan de hand van de inzichten van Alice Auma Lakwena. Volgens de tien geboden die Yeshua aan Mozes heeft gegeven. Met de nkísi in hun bezit en dus ook de steun van de voorvaderen zullen ze onoverwinnelijk zijn.

AALHA, het Alice Auma Lakwena Holy Army, zal het machtigste leger zijn dat Afrika ooit heeft gezien. Ja, AALHA zal wereldwijd over de lippen gaan.

Om hem heen bedart het geroezemoes in de cellen, maar helemaal stil wordt het nooit. Zolang hij zijn ogen gesloten houdt, voelt het voor Erevu echter alsof hij opstijgt en op wonderbaarlijke wijze weer in zijn bescheiden huisje in Lubumbashi is. Een huis dat niet goed genoeg meer zal zijn als hij eenmaal president is.

Voor zijn geestesoog doemt het paleis van Mobutu Sese Seko op. Hij ziet het niet in de huidige verwaarloosde toestand, nu vandalen het hebben vernield. Nee, hij ziet het opgeknapt en alles werkt en functioneert weer. Ja, dat is wat hij zal doen wanneer hij president is. Of misschien bouwt hij wel een nieuw paleis. Gbadolite, waar Mobutu zijn paleis bouwde, ligt eigenlijk te diep in het regenwoud. Ongeveer duizend kilometer van Kinshasa.

Alhoewel, het paleis pronkt met een luchthaven van internationaal niveau. Een concorde had er kunnen landen. Hoe dan ook, president Erevu Matari hoort in een paleis. Misschien maakt hij Lubumbashi wel tot hoofdstad en richt er daar voor zichzelf een nieuw paleis op.

Erevu hoort het geluid te laat. Zijn fantasie nam hem te ver mee uit zijn onmiddellijke omgeving. Liet zijn waakzaamheid verslappen.

Wanneer het scherpe voorwerp zijn nek binnendringt, weet hij dat het de Marokkaan is. Hij weet ook dat het te laat is.

‘Wie?’ is alles wat hij kan vragen terwijl het bloed uit de wond begint te stromen.

‘De complimenten van AALHA.’ Hij hoort de grijns in de stem van de man.

2

Donderdag 4 december

CAZ
OVERBERG

Als Caz om elf uur thee zet, voelt het voor het eerst in lange tijd alsof ze de deadline voor de vertaling van haar boek toch zal halen. Ze was al met de vertaling bezig voor haar onverwachte reis naar België. Door alles wat er intussen is gebeurd, is ze al zover achterop geraakt dat ze de uitgever bijna wilde laten weten dat het hopeeloos was. Gelukkig deed ze dat niet. Ze heeft het geld meer nodig dan ooit.

De reis en alles wat daarop volgde, hebben haar blut gemaakt. En de extra beveiliging van haar huis heeft ook niet echt geholpen.

Als ze binnen afzienbare tijd in Antwerpen wil komen, zal ze haar trots opzij moeten zetten en geld moeten lenen van Lilah. Hoe ze dat ooit gaat terugbetalen, weet niemand.

Ironisch. Ze bezit diamanten die miljoenen waard zijn, maar kan amper in haar basisbehoeften voorzien. Lilah maakt gewoonlijk elke maand een bedrag over dat Caz spaart als een appeltje voor de dorst voor noodzakelijke uitgaven en kleine rampen, maar de afgelopen twee maanden heeft ze niks gestuurd. Caz was te bescheiden om te vragen wat er aan de hand is. Lilah is het misschien gewoon vergeten omdat ze het zo verschrikkelijk druk heeft.

Maar het had op geen slechter moment kunnen gebeuren en Caz heeft er geen idee van hoe ze dit probleem kan aankaarten. Vooral niet omdat ze er vroeger zo tegen was, altijd zei dat ze het niet nodig had. Nu heeft ze het écht nodig. Trots overboord, het is de enige oplossing.

Ze heeft natuurlijk wel recht op de tweehonderdduizend euro uit de boedel van Tineke nadat ze de rest aan een opvangcentrum voor lesbische vrouwen heeft geschonken, zoals Tineke het zou hebben gewild. Haar erfdeel is echter nog steeds niet vrijgegeven omdat de moordenaar van Tineke nog niet is aangehouden.

Volgens Jan Kuyper, de notaris die Tinekes erfenis afhandelt, mag er niet worden getwijfeld of de erfgenaam bloed aan zijn handen heeft en commissaris De Brabander van de Gentse politie vermoedt blijkbaar nog steeds dat zij het meesterbrein was achter de daden van Njiwa en Erevu.

De vaste telefoon gaat over op het moment dat Caz haar beker thee op haar bureau zet.

‘Met Caz, hallo?’

‘Mevrouw Colijn. Commissaris De Brabander.’

Als je het over de duivel hebt... ‘Dag commissaris. Dat is een verrassing.’ Even krijgt Caz hoop. Zou het niet fantastisch zijn als de man zou bellen om te zeggen dat ze geen verdachte meer is, dat er geen twijfel meer bestaat over de vraag of er al dan niet bloed aan haar handen kleeft? Dat zou haar leven zoveel eenvoudiger maken.

‘Ik heb nieuws, maar ik weet niet of het goed of slecht is. Het gaat over Erevu Matari. Uw halfbroer.’

Over haar mogelijke verwantschap met Erevu Matari is nog geen uitsluitsel, het hangt ervan af wie haar vader is, maar daar gaat ze de rechercheur nu niet op attenderen. ‘Ja?’

‘Hij is overleden. Vermoord. In de gevangenis.’

‘Wát?’

‘Hij is met een scherp voorwerp in de nek gestoken. Zijn slagader werd geraakt.’

Caz gaat zitten. ‘Maar wie? Waarom?’ Eigenlijk wil ze weten op welke manier dit haar erbij betreft. Kan nu niemand meer bewijzen dat zij niet het zogenaamde meesterbrein was?

‘Een celmaat. Heroïnesmokkelaar. Een Marokkaan.’

‘Maar waarom?’